

ského tajemství osobě nepovolané nebo vyzvídání tajemství, by bylo vyraženo osobě nepovolané, tresce sazbou tam uvedenou, »není-li čin přísněji trestný«. Odvody obžalovaných se mýlí, majíce za to, že pro zařazení činů obžalovaných mezi případy § 6 je rozhodnou jen objektivní okolnost, že K. nebyl ve spojení s cizí mocí, což ostatně rozsudek ani výslovně nezjišťuje. V této souvislosti jest ještě podotknouti, že i nalézací soud zřejmě nevystihl, v čem podle obžaloby záleží trestná činnost obžalovaných, klada důraz na to, v jakém úmyslu obžalovaní prodali plány Janu K-ovi. Soud přehlíží, že obžaloba neklade obžalovaným vůbec za vinu, že vyrazili cizí moci přímo nebo nepřímo okolnosti, opatření nebo předměty, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, nýbrž že spatřuje vinu obžalovaného F-a v tom, že vyzvídál takové okolnosti, opatření nebo předměty, by je vyrazil přímo nebo nepřímo cizí moci, oběma obžalovaným pak, že se za tím účelem, t. j. za účelem vyražení plánů cizí moci spolčili. Oba tyto trestné činy nalézací soud po stránce objektivní zjišťuje a šlo tedy podle toho, co již uvedeno, jen o to, zda obžalovaní v době, kdy se dopustili těchto činů, to jest kdy si obžalovaný F. plány opatřil, pokud se týče kdy se oba obžalovaní spolčili, byli vedeni úmyslem, vyraziti plány cizí moci, nesejde však na tom, zda v tomto úmyslu jednali také ještě při jednání s K-em, neboť trestná činnost za vinu jim kladená byla ukončena již vyzvídáním, pokud se týče spolčením se jako činy úplně samostatnými a v době vyjednávání s K-em již ukončenými, takže nezáleží vůbec na tom, zda obžalovaní byli i při vyjednávání s K-em ještě vedeni tímto úmyslem čili nic.

Čís. 3904.

Šestinedělní lhůta § 34 (2) zákona proti nekalé soutěži stejně jako lhůta § 530 tr. zák. k podání soukromé obžaloby počíná, když se obžalobce dověděl o trestném činu i o osobě pachatelově. Nepočítá se od okamžiku k okamžiku, nýbrž podle dnů, při čemž se den, kdy se žalobce dověděl o trestném činu a o pachateli, do této lhůty nepočítá.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, Zm I 221/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 21. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem zlehčování podle § 27 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Šestinedělní lhůta § 34 (2) zákona proti nekalé soutěži stejně jako lhůta § 530 tr. zák. k podání soukromé obžaloby počíná, když se obžalobce dověděl o trestném činu jakož i o osobě pachatelově. Lhůta ta

nepočítá se od okamžiku k okamžiku, nýbrž podle dnů, při čemž se den, kdy se obžalobce dověděl o trestném skutku a o pachateli, do této lhůty nepočítá. Byla by tedy v souzeném případě, pokud se vychází z předpokladu, že se soukromý obžalobce dověděl o činu a o pachateli dne 28. ledna 1929, soukromá obžaloba došla k soudu dne 11. března 1929 a byla by podána ještě včas, totiž dvaadvacátého dne. Leč stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud napadá výtkou formální vadnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. výrok soudu, že se soukromý obžalobce dověděl o skutku a pachateli právě dne 28. ledna 1929.

Čís. 3905.

Pojem »zvláštních zevnějších zařízení podniku nebo závodu« ve smyslu § 29 (2) zák. proti nekalé soutěži.

Účel opatření podle § 40 zákona proti nekalé soutěži; případná škoda strany jest tu nerozhodná.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, Zm I 226/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 10. ledna 1930, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, František R. přečinem zneužívání podnikových značek a zevnějších zařízení podniku podle § 29 zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., Josef Z. spoluvinou na témže přečinu podle §§ 5, 239 tr. zák. a § 29 cit. zák., a zamítl v neveřejném sedění odvolání obžalovaných z výroku o uveřejnění rozsudku, mimo jiné z těchto

důvodů:

Na dolíčení hmotněprávního zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. stížnost uvádí, že v souzeném případě nejde o zneužití jména nebo firmy Josefa H-e nebo zvláštního označení jeho podniku nebo závodu ve smyslu § 29 odst. 1 zák. čís. 111/27, jak míní rozsudek, nýbrž jen o označení zboží a známky. Především jest zdůrazniti, že podle § 281 tr. ř. jest předpokladem zmateční stížnosti obžalovaného do odsuzujícího rozsudku možnost, přivoditi jí rozhodnutí pro stěžovatele příznivější, a že tudíž, není-li tu této možnosti, jest stížnost zavrhnouti jako neodůvodněnou. Dále podle §§ 262, 267 tr. ř. není předmětem obžaloby právní kvalifikace činu v obžalobě, nýbrž skutek, jež jest soudu právně posouditi nezávisle na oné kvalifikaci. V souzeném případě, jde o užití »zvláštních zevnějších zařízení podniku nebo závodu, která v zákaznických kruzích platí za příznačná pro určitý jiný podnik nebo závod« ve smyslu § 29 odst. 2 zák. čís. 111/27, a jimiž podle § 11 odst. 3 téhož zákona jsou: úprava zboží nebo jeho označení, úprava obalů, tiskopisů, katalogů, reklamních prostředků, ceníků, návodů k upotřebení (sr. důvodovou zprávu). Měl tedy první soud skutek pořaditi